

ganske midlertidige Foranstaltninger, som Ministeriet vil søge afløste ved at faa Love i de forskellige bestemte Retninger. Men at mene, at man kan faa Love færdige fra den 18. til den 31. December, da Rigsdagen slet ikke er samlet, det ligger ude i Fantasteriets Verden. Der maa selvfølgelig Tid til. Naar der skal forberedes en Præstevalglov, er det ikke nok at gribe i Bunken og tage et eller andet af de forskellige Forslag; men en Præstevalglov maa kombineres med en Præstelønningslov — det har det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) ogsaa stadig holdt paa —, og naar dette skal gøres, maa der virkelig nogen Tid til. Og at Sognebeboerne i al den Tid, der medgaar til Forberedelse, Behandling og Vedtagelse af en saadan Lov, skulde sidde ganske uden Del i det, de have haft Del i i de svundne 6 Aar, det vilde Ministeriet finde ganske utilbørligt. Derfor har man, som sagt, udstedt disse Cirkulærer, som man mener helt ud at kunne forsvare.

Naar det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) mente, at det vilde være uoverkommeligt for Sogneraadene at afgøre, hvem indenfor Sognets Grænser der hører til Folkekirken og hvem ikke, saa forundrer det mig for øvrigt, at et saa anerkendt dygtigt kommunalt Medlem som det ærede Medlem ikke ved, at Sogneraadene godt kende, hvem der er udenfor Folkekirken, fordi der skal paalignes forskellige Kirkeskatter o. s. v., som ikke maa paalignes Folk, der staa udenfor Folkekirken. Det have de tydeligt og klart skrevet op; det vide de til Punkt og Prikke.

Jeg skal saa ende med at sige, at lige saa vist som jeg er paa det rene med, at intet af de udstedte Cirkulærer strider mod Grundloven, og lige saa lidt som de i nogen Maade ere et Forsøg paa at træde i Lovgivningens Sted, lige saa sikkert er det, at jeg, hvis jeg faar Lov at sidde saa længe som Kultusminister, saa hurtigt, som ske kan, vil forelægge Lovforslag for de Omraader, som disse Cirkulærer berøre og angaa.

Ordføreren for Forespørgerne (J. C. Christensen): Nu have vi altsaa foruden Konseilspræsidenten tillige hørt vedkommende Fagminister, under hvem de omhandlede Forhold ligge, og jeg tror, at hele Tinget vil have faaet det Indtryk, at begge Ministre i Virkeligheden erkende ved deres Udtalelser, at det er Sager, der bør ligge under Lovgivningsmagten. Det, der skete med Udstedelsen af disse Cir-

kulærer, søge de kun at forsvare ved, at det er blot noget midlertidigt; Hensigten har ikke været at berøve Lovgivningsmagten noget af dens Indflydelse; Hensigten har ikke været at træde Grundlovens § 75 for nær; Hensigten er at komme med Lovforslag; det, man har gjort, er noget rent midlertidigt, som man har været nødt til. Men det er ikke noget Forsvar. Dette, at det er midlertidigt, have vi hørt mange Gange i dette Ting som Forsvar for Overgreb; men ingen af os har respekteret et saadant Forsvar tidligere, og det vil heller ikke blive respekteret nu. Dette, at man paastaar, at det er kun noget rent midlertidigt, er i Virkeligheden ikke noget som helst Forsvar for, hvad der er sket, lige saa lidt som det, at man henviser til Nødvendigheden. En Henviisning til Nødvendigheden er ikke og kan heller ikke blive noget Forsvar. Desuden har Nødvendigheden heller ikke været til Stede; det har jeg allerede tidligere paavist, og min ærede Medforespørgger har i endnu stærkere Grad paavist det.

Dertil kommer, at der i Virkeligheden har været rigelig Tid til at forberede en Lov, der i det mindste gav Ministeren en Bemyndigelse til indtil videre at ordne Sagen. Det havde der været rigelig Tid til, thi der er jo ingen af os, der et eneste Øjeblik, efter hvad der er passeret, tvivler om, at den højtærede Minister meget vel vidste, at Menighedsraadsloven vilde falde bort, meget vel vidste det (Afbrydelse), ja, lad os bare se Tingene efter. Den højtærede Minister foreslog her i dette høje Ting en Fremgangsmaade, som viste, at vi skulde have Loven i Fællesudvalg. Det var under Anførsel af den højtærede Minister, at dette høje Ting gik til Fællesudvalg om Menighedsraadsloven. Det vil dog Ministeren ikke benægte, for det kan ikke benægtes. Den højtærede Minister mente altsaa, at Loven skulde i Fællesudvalg for at faa en Overenskomst om den. Det er lige saa klart, at naar man gaar til Fællesudvalg, er det efter vor Forfatning saaledes, at man kan gøre Regning paa, at Sagen enten maa falde, hvis begge Ting fastholde deres Standpunkter, eller muligvis føres igennem derved, at der opnaas en Overenskomst. Der naaedes en Overenskomst i Fællesudvalget, men Ministeren vilde ikke tiltræde denne, det vil sige, han vilde og han vilde ikke, han var neutral, han indtog en Stilling, som ikke var let at blive klog paa. Han endte med her i Tinget at foreslaa, at man gik tilbage til det Standpunkt, man havde indtaget her,